

Vrede op aarde

MARIE VAN DESSEL-POOT

Toen Henri Racot, de jachtopziener, eindelijk zijn huis bereikte, was hij erg vermoeid. Enkele uren lang had hij gelopen door kniehoge sneeuw en zijn gang door de bossen was steeds zwaarder geworden, hoe meer de duisternis viel. Telkens nam hij zich voor terug te keren omdat het haast onmenselijk werd, maar bij het zien van een dode ree, die haar einde had gevonden in een strik, welke stropers hadden gespannen, maakte de woede zich van hem meester en hij besloot te wachten, in de hoop de kerels op heterdaad te betrappen, als zij kwamen om hun buit. Van ergernis beet hij zich op de lippen. Het beest, dat aan zijn voeten lag, was vel over been. Door de strenge winter, die de Ardennen reeds meerdere weken teisterde met ijs en sneeuw, was er geen voedsel te vinden en het wild leed. O, zeker, hij en z'n makkers hadden elke dag, zolang het mogelijk was, karren vol hooi gebracht in de wouden voor de herten en de reeën, en ook zakken met maïs voor de everzwijnen. Maar voldoende was dat niet. En toen de sneeuw aldoor hoger kwam te liggen, slaagden de mannen er niet meer in hun werk te verrichten, zelfs al spanden zij meerdere paarden voor de wagens. Van dat ogenblik af werd de nood afgrijselijk en heel wat dieren kwamen om. Het gebeurde dat ze zich, door honger gedreven, tot dichtbij de kleine afgelegen boerderijen waagden, maar ze waren schuw en zodra ze mensen zagen, vluchtten ze weg tussen het geboomte. Hoe vaak had Henri Racot ze zo bespied vanuit de vensters van zijn woning. Dan werden zijn ogen haast vochtig, want hij hield van het wild en voelde zich onmachtig het te helpen. En misbruik makend van al deze ellende sloegen de stropers dan nog hun slag!

Nu was er weer die arme ree. Hij had ze op zijn schouders gehesen om ze morgen te begraven en hij wierp ze met een zucht op de grond bij de keukendeur. Toen sloeg hij de sneeuw van zijn kleren, stootte zijn laarzen schoon tegen de muur en ging naar binnen. „Vader, Vader!” juichten de kinderen, zodra zij hem hoorden, „kom eens kijken, wij zijn klaar met de boom.”

De jachtopziener zuchtte opnieuw. Even hinderde hem de uitgelaten vreugde, want zijn gedachten waren nog bij het dode dier, dat nu zo zielig buiten alléén lag in het ontij. Maar hij wilde de gelukkige stemming van zijn jongens en meisjes niet bederven en riep:

„Ik kom.”

Hij zette zijn geweer in een hoek, hing zijn dikke jas aan een haak, trok zijn sneeuwschoenen uit en schoot in zijn pantoffels. In de keuken rook het naar gebakken taarten, die zouden dienen bij het maal. Het was de avond vóór Kerstmis en de geboorte van het Christuskind moest worden gevierd met vrolijkheid en gezang. Hij trachtte niet

meer te denken aan de sombere dichte wouden, die verkild lagen onder een gesloten donkere hemel, waaruit het wit nog steeds naar beneden viel, terwijl een ijzige wind door de takken blies. Zijn kleine woning, waar hij wat koeien en geiten hield, die Anne-Marie, zijn vrouw, verzorgde, lag eenzaam in deze verlatenheid, maar binnen de muren was het lekker warm en al gauw kwam er toch een gevoel van behaaglijkheid over hem, zodat hij glimlachend de kamer binnen ging, waar zes stralende gezichtjes hem begroetten.

„Ik heb er de ster bovenop gezet.” Jean, het oudste zoontje, dat tien jaar oud was, wees vol trots naar de top van de boom.

„En ik heb de engeltjes aan de takken gehangen,” jubelde een zusje.

„Ik de rode en groene ballen.”

„Ik de zilveren slingers.”

„Ik steek dadelijk de kaarsjes aan.”

De oren van de vader tuitten door al dat geïbbel. Vergenoegd bekeek hij de hoge den, die hijzelf enkele dagen geleden met Jean had gekapt in het bos en die nu schitterend was versierd door moeder en de kleintjes.

„Ja, ja,” zei hij, „ik begrijp het al, het wordt een mooie avond. En als wij straks wat hebben gezongen en gegeten, vertel ik een prachtig verhaal.”

„Van de Drie Koningen?” vroeg er een.

„Van de herders en de stal?” wilde een ander weten.

„Nee,” lachte Vader, „van Vrede op Aarde.”

Een paar uur later stonden zij om de boom en zongen van: „Stille Nacht, Heilige Nacht”, „Er is een kindeke geboren” en „Ere zij God”. Toen vond Moeder dat zij eerst moesten eten. Zij dekte de tafel en de meisjes droegen de borden, lepels, messen en vorken aan. Maar ineens keken allen luisterend op. Waarom loeiden de koeien en mekkerden de geiten zo? Er klonk ook gerammel van kettingen.

„Wat kan dat zijn?” Vader zag Moeder vragend aan. Haastig stond hij op. Zouden er vreemden in de stal zijn gekomen? Dat kon toch niet?

„Heb je de poort wel gesloten?” vroeg hij, terwijl hij zich omwendde naar zijn vrouw. „Voor zover ik weet wel,” antwoordde Moeder. „Ik heb het vee gevoederd en water gegeven, zoals altijd, en alles dichtgedaan.”

„Ik begrijp het niet,” mompelde Vader en hij haastte zich de kamer uit, gevolgd door Moeder en de kinderen.

„Pas maar op!” riep Moeder angstig.

„Geen nood,” bromde Vader. „Misschien zijn er vossen afgekomen op de dode ree, die ik heb meegebracht en hebben de koeien ze gehoord.”

Toch greep hij in de keuken voor alle zekerheid zijn geweer. Het loeien en mekkeren had nu opgehouden, maar er was gestommel in de schuur en de kettingen rammelden nog. Hij stak een lantaren aan en hield die hoog boven zijn hoofd toen hij de stal betrad. Een koude wind sloeg hem in het gelaat. Hij zag het dadelijk: de poort stond wagenwijd open en de sneeuwvlokken joegen naar binnen. Maar hij deinsde achteruit voor wat hij nog méér zag. Hij verwachtte mannen te ontdekken, dieven misschien. Doch er waren geen mannen, er waren helemààl geen mensen. Vóór hem, het was haast niet te geloven, stond een hert! Het zag er mager en vervallen uit, maar het hield de kop met het machtige gewei fier omhoog. Kalm keek het dier hem aan met zijn grote donkere ogen en vluchtte niet toen de jachttopziener enkele stappen naderde. Het licht viel nu vol op de onverwachte gast, die nog altijd roerloos bij de koeien bleef staan en om onderdak scheen te vragen.

„Stumperd,” zei Vader zacht, „je bent natuurlijk uitgehongerd.”

Wat zag hij echter nog? Schichtig drongen voor de poort drie reeën te zamen. En leunde er tegen de ene deur niet een scharminkelig wild zwijn?

„De ster van Bethlehem konden ze niet zien,” lispelde hij, „maar de stal vonden ze wél.”

Hij wenkte moeder en de jongens. Zij haalden hooi en spreidden het uit voor het hert, dat onmiddellijk begon te eten. Ook brachten zij hooi bij de nog altijd geopende poort. De reeën kwamen binnen en schenen niet bang meer te zijn. Ze wierpen zich, mét het varken, dat moeizaam strompelde, eveneens op het voedsel.

„Haal voor hém wat mais,” zei Vader en wees op de ever.

Jean droeg een emmer vol aan en zijn vader goot die leeg voor het anders angstaanjagende dier met de vervaarlijke slag tanden,

die naast boven- en onderlip naar omhoog bogen.

Even keek het zwijn achterdochtig op. De kleine, diepliggende ogen broeiden onder de ruige borstels van de geweldige kop, maar het week niet terzijde. Integendeel, het hapte vlug in de maïs en vermaalde luid de grove korrels. De koeien, kalm nu door de aanwezigheid van hun eigen volk, zagen verwonderd toe, evenals de geiten.

Vader maakte een gebaar met de hand en langzaam trokken allen zich terug naar de keuken. Zelf liep hij buitenom en sloot bijna onmerkbaar de poort.

„Doen die beesten onze dieren geen kwaad?” vroeg Jean.

„Laat ze maar betijen onder elkander,” antwoordde zijn vader.

Binnen brandden nog altijd de kaarsjes op de boom, met een warme gloed. Vader wierp een houtblok op het vuur onder de open schouw, want zij hadden het koud gekregen.

„Nu vieren wij het Kerstfeest verder,” zei hij.

Zij zaten weer om de tafel, praatten over wat er was gebeurd en luisterden van tijd tot tijd opmerkzaam. Doch alles bleef stil.

„Jij had toch zeker de poort niet goed gesloten,” merkte Vader op tegen Moeder.

„Waarschijnlijk niet, hoewel ik het niet begrijp. Zou de wind de deuren hebben opengedrukt?”

„Misschien deed het hert dat met zijn gewei,” vond Jean.

„Ik denk er zo het mijne van,” zei Vader.

„Wat dan . . .?”

„Een wonder van de Kerstnacht,” meende hij.

Het was niet uit te maken en de waarheid zouden ze wel nooit horen.

Na een poos gingen allen nog eens kijken. Behoedzaam opende de jachtopziener de deur. Verbaasd bleven zij in de opening staan. In het licht van de opnieuw aangestoken lantaren zagen zij hoe het hert, de reeën en het wilde varken verzadigd en voldaan naast de liggende koeien en geiten rustten in het stro. Even draaiden er een paar koppen met zachte ogen naar hen om en knitserden er wat overblijfselen van het hooi. Dat was alles. Buiten gierde de storm.

„Vrede op Aarde,” sprak Henri Racot eerbiedig. „Het Christuskind heeft de uitgeputte dieren van het woud geleid naar de warme stal van het vee, opdat de mensen ze zouden helpen, en zo Zijn schoonste Boodschap gebracht in onze Ardennen.”

„Amen,” fluisterde zijn vrouw en de kleintjes zeiden het na.

Het beloofde verhaal was niet meer nodig. Zij hadden het in werkelijkheid gezien en begrepen.